

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 25 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 10.

1. juni 1941.

13. årgang.

Den som tror - - - .

(Joh. 7, 37—39).

Det var den store høytid. Her var folket samlet.

Gudstjenesten foregikk etter mange seremonier. Ganske sikkert var det mange som hungret etter noe av Gud, men akk — de skriftlerde kunne ikke «gi» hva hungrige hjerter var i behov av.

Vel «ransaket de skriftene» men Ham som skriftene talte om ville de ikke ha noe å gjøre med.

All gudstjeneste uten Kristus gir ikke hva lengtende hjerter behøver. Forkynnelse uten Kristus er åndsfattig.

Kristus er gitt oss fra Gud til rettferdiggjørelse, helliggjørelse og forløsning.»

I.

Disiplene var med i høytiden fra begynnelsen, men Jesus ventet. — På den siste og store dag i høytiden da står han fram og roper: «Om noen tørster, han komme til meg og drikk . . .»

Dette forbauset folket og vakte oppsikt. Denne Jesus fra Nasaret, hva drister han å tale? Dog *Han* — og kun *Han* kunne gi hva folket trengte, for *Han* er: «Guds gave.» «Det levende brød.» »Det levende vann.»

Hos Ham blir menneskesjelene fullkomment tilfredsstillet.

Her kreves ikke, men gives. Her lyder ikke lovens strenge: «Du skal ikke!» o. s. v. Men her får synderen «nåde over nåde.»

«Kente du Guds gave, — da hadde du bedt Ham, og *Han* hadde gitt deg levende vann. —»

Fredløse, rastløse og jagende menneske. Stans for Jesus og lukk Ham inn i ditt hjerte med all sin nåde og gave.

Da blir livet rikt, — rikt i Gud . . .

II.

«Den som tror på meg, av hans liv skal det som skriften har sagt, rinne strømmer av levende vann. Dette sa han om den ånd de skulle få.» Jesus hadde gitt disiplene løfte om «den Hellig-And's dåp.»

«Kraften fra det høye.»

Likesom det måtte et kors og Golgata til for at Jesus kunne bringe slekten frelse, så måtte det en pinse-dag til for at disiplene kunne få åpenbarelse i skriftene og være dyktiggjort i tjenesten.

«Den Hellig-And skal ta av mitt, sa Jesus, og kunngjøre eder. Det tilkomne ting skal han kunngjøre eder. Den skal herliggjøre meg.» «Gi oss hjertets opplyste øyne. Gi kraft . . .»

Pinse. Vidunderlige tid. Det grønnes i liene. Blomstene titter fram blant skogens kratt. Solen nei forjaget vinterens kulde. Herlige pinsetid.

Disiplene holdt trofast ved i bønnene på «den øvre sal.» «Og da pinsefestens dag var kommet, — ble de alle fylt med den Hellig-And og de talte i tunger etter som Anden ga dem å tale.» En bølge av vekelse brøt fram. Ingen makt kunne stenge den. Skarer ble frelst, sjuke ble helbredet o. s. v.

Vi vender oss til den gamle bok og leser: «Jesus Kristus er igår og idag den samme, ja, til evig tid.»

Derfor fikk også vi oppleve vår pinsedag. —

Hva er det for snakk, at pinseunderet ikke skal gjentas?

Jo, pinseopplevelsen har gjentatt seg og vil gjenta seg så lenge Kristi brud er på jord.

Derfor venner, la oss ta ut rettighetene i Kristus.

Testamentet er gyldig. Rikdommen er vår.

«Ta våre hjerter ganske inn.

Herlige pinseånd . . .»

Rolf Westlie.

Stå opp, o sjel.

Mel.: «Stå frem og trøster å trøst mitt folk.»

Stå opp, o sjel og lov din Gud

∴ ja lov din Gud. ∴:

Han som fra synden har ført deg ut, og satt deg inn i sitt rike.

Tenk hvilken nåde så rik og stor.

Han frelser alle som på ham tror.

O, la det lyde rundt hele jord

Så syndens mørke må vike.

Han døper ennå i And og ild,

∴ i And og ild. ∴:

For løftet det hører eder til,

Så lyder ordet det klare.

Den samme Gud som på pinsedag

Lot Anden falle på dem som bad.

Han er den samme igår og idag,

Det skal og du få erfare.

Han enn sitt folk nå utruste vil

∴ utruste vil. ∴:

Og tende oss med en hellig ild

Så vi kan budskapet bære.

Der fins så mange som ei vet om

at Jesus Kristus til verden kom

å frelse bringe fra skyld og dom.

Vi derom vitner skal være.

Snart skal vi samles fra alle land

∴ fra alle land. ∴:

Vi skuer Jesus, vår Frelsermann

som kjøpte oss ifra jorden.

Og jubelsangen fra frelstes tall

som mange vanne de lyde skal.

Tilbords vi benkes i Himlens sal

Og Lammets bryllup vi feire.

Oskar Moen.

Kjenner du Herren?

Men Faraos sa: Hvem er Herren som jeg skal lyde og la Israel fare? Jeg kjenner ikke Herren, og heller ikke vil jeg la Israel fare. (2. Mos. 5, 2).

En meget trist erkjennelse. ikke sant?

«Jeg kjenner ikke Herren!»

Det som gjør denne erkjennelse i dette tilfelle så uendelig mørk, slik at dødens tunge natt hviler over den er Faraos — ville heller ikke lære å kjenne Herren.

Vi kjenner så godt til Israels utfrielse fra Egypten. Her får vi se hvorledes Herren på en mektig og underfull måte forløser sitt folk, og fører dem ut fra trellehuset. Han åpenbarte sin makt og herlighet, gang på gang. Alle hadde anledning å se hans makts åpenbarelse, — også Faraos — men hans hjerte var hårdt og ubøyelig. Han forherdet seg gang på gang inntil han sammen med hele sin hær omkom i det Røde havs bølger. Slik endte hans liv her på jord.

Hvorfor? — — —

Han kjente ikke Herren!

Ville heller ikke lære ham å kjenne. Hvor uendelig mange det er, som følger i Faraos spor, og derfor vil høste Faraos lønn. Det finnes nok ingen vei forbi. Enden blir forferdelse. Oppgjøret kommer med «den ukjente Gud.»

Hvor alvorlig! Først da vil man innse sin store dårskap, sin ulykke og fortapelse, hva man har tapt og mistet, hva man kunne vunnet og eiet om man bare hadde villet lære Gud å kjenne.

Hva betyr det å ikke kjenne Gud?

Det betyr her på jorden: En aldeles håpløs stilling.» Bibelen sier nemlig: «Uten Gud — uten håp.» (Efs. 2, 12). Videre står der skrevet: «Når den ugudelige dør, blir hans håp til intet, og med det som den onde stunder etter er det forbi.» (Ordsp. 11, 7). Stillingen er dog ikke bare håpløs, den er også fredløs.

«Det er ingen fred, sier Herren, for den ugudelige.» (Esaias 48, 22). Hva er årsaken hertil? Hvorfor er det slik? Det er jo en ulykkestilstand. Uten håp, uten fred. Årsaken er: «Synden.» Den har fratrukket oss Guds-kjennskapen og dermed håpet og likeså freden. Vi er

fortapt, vi er dømt, vi er skyldige til straff.

Således er betydningen av å ikke kjenne Herren vidtrekkende. Det betyr meget her på jorden; men også i evigheten.

Det betyr i evigheten: «Straff.» «... men å holde de urettferdige i varetakt med straff til dommens dag.» (2. Pet. 2, 9).

For den rike mann betydde det i evigheten å ikke kjenne Gud: «Pine.»

«Og da han slo sine øyne opp i dødsriket, der var han i pine.» (Luk. 16, 23).

«Og det siste, Dommen og ildsjøen:

«Og hvis noen ikke fantes oppskrevet i livsens bok, da ble han kastet i ildsjøen.» (Ap. 21, 15).

Hva betyr det så å kjenne Herren?

Det betyr ikke det samme som å tilhøre et eller annet troessamfunn og gå på møter eller delta i kristelig virksomhet, være med å bøye kne, ofre til Guds sak o. s. v. Alt dette kan man gjøre uten å kjenne Gud. Det er heller ikke det samme som å vite meget om Gud. Man kan eie en hel del, Guds-kunnskap uten en smule Gudskjennskap. Her gjelder det akkurat det samme som med mennesker. Jeg kan ha hørt og vite uendelig meget om mange mennesker; men allikevel ikke kjenne dem.

Det er altså stor forskjell på «Å vite», og på «Å kjenne.»

Å kjenne Gud betyr derfor i første hånd «Å eie liv, evigt liv.»

Evigt liv og Gudskjennskap er uadskillelig. Kjenne Gud, er å eie livet: «Dette er det evige liv at de kjenner deg, den ene sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus.» (Joh. 17, 3).

Fordi Kristus-livet er evigt, så gir det håp, som strekker seg bak død og grav.

Jesus sa: «Den som tror på meg, om han enn dør, skal han dog leve.» (Joh. 11, 25).

Her finner vi veien til dette herlige liv: Troens vei. Således lærer man Herren å kjenne på den enkle vei. Er det ikke vantro som hindrer menneskene i å lære Gud å kjenne?

Vantroen holder mennesket borte

fra å søke Gud. Derimot når vantroens og uvitenhetens slør må vike plassen for troen, så søker man og får oppleve, og således lærer man Herren å kjenne.

Finnes det noen kjennetegn på sann Gudskjennskap? Kjærlighet å elske er et kjennetegn!

«I elskede la oss elske hverandre! for kjærligheten er av Gud, og hver den som elsker kjenner Gud, og er født av Gud. Den som ikke elsker, kjenner ikke Gud, for Gud er kjærlighet.» (1. Joh. 4, 7—8).

Altså, det er umulig å kjenne Gud uten å elske. Sann Gudskjennskap vil altså vise seg i gjerninger og ikke bare i ord.

Josef Ruud.

Gud kommer i rett tid.

Jeg har sett alt det Laban gjør imot deg. 1. Mos. 31, 12.

Se her, hvorledes Gud lar sine hellige stå alene; men når vanskelighetene kommer og noden er nær, da er han straks der.

Før har han latt Jakob i tjue år lide urett av Laban, og stilt seg som han ikke brydde seg om ham; men nå kommer han uventet og hjelper. Når vi tror at han har glømt oss, kommer han i rete øyeblikk, så vi ikke kunne ønske det bedre. Og nå sier han til Jakob: «Jeg har sett alt det Laban gjør mot deg.» «Hvorledes har du sett det og likevel tiet?» «Jo, men nå kommer jeg og hjelper deg.»

Av dette skulle vi lære oss tålmodig å holde fast ved ordet, selv om han drøyer i 100 år. For når han drøyer, så er det til vårt beste, for at vår tro kan vokse og han desto rikeligere gi. Og det er hans vis å komme langsomt; men han kommer dog slik som han også drøyer med straffen; men likevel straffer på det alvorligste, idet han gir tid til bedring. Derfor må de utvalgte for det ondes skyld med tålmodighet regne med — for at han kan beholde æren — at han er langmodig og ikke straffer med det samme. Så varer de frommes tålmodighet og ugudeliges ondskap lenge. Men Gud kommer i rette tid, og gjengjelder rikelig på begge sider.

Martin Luther.

Mood tenker

Den velk Moody virk nelse i New ening ble f somhet, og diskusjon o To av fore medlemmer tet. På den følgende sv

Deres br jeg mottatt res innbyde stendomme

tjenester, g grunner. E i ringeste

Der var en Charles Su

skjenke de oppmerksom

svarte Sum side.» Såle

så, når det og fritenke

som kjenne ver å være

Dessuten v har vært f

jeg har be medlemme

tere følger har et lege

har vist se da å spille

det med ler?» En

mer enn fo diskusjon.

står tusen fare for å

gers grave arbeidet f

søke å nå vil fortell

kom her f døde en f

at deres i hans dy

en kraft Deres me

praktiske kelige, so

elendighe så alle di

vendt seg

måskje f

Deres b

Moody og fritenkerne.

Den velkjente evangelist D. L. Moody virket en tid til stor velsignelse i New York. En fritenkerforening ble forarget over denne virksomhet, og oppfordret Moody til en diskusjon om kristendommens verdi. To av foreningens mest frarakende medlemmer skulle ta del i ordskiftet. På denne oppfordring ga Moody følgende svar:

Deres brev av 5. september har jeg mottatt. Jeg kan ikke følge Deres innbydelese til å diskutere kristendommens og fritenkeriets fortjenester, og hertil har jeg flere grunner. For det første er jeg ikke i ringeste tvil om dette spørsmål. Der var en gang en mann som sa til Charles Summer, at han også burde skjenke den annen side av slaveriet oppmerksomhet. «Den annen side,» svarte Summer, «der er ingen annen side.» Således forholder det seg også, når det gjelder kristendommens og fritenkeriets fortjenester. Ingen som kjenner litt til historien behøver å være i tvil om dette spørsmål. Dessuten vet jeg hva Jesus Kristus har vært for meg i de siste 40 år, da jeg har betrodd meg til ham. La medlemmene i deres forening diskutere følgende spørsmål: «Hvis jeg har et legemiddel som i 40 år stadig har vist seg ufeilbarlig, behøver jeg da å spille tid med å sammenligne det med andre, uprøvede legemidler?» En annen årsak er, at vår tid mer enn før krever handling — ikke diskusjon. Alene her i New York står tusener av menn og kvinner i fare for å falle i drankeres og sjøgers graver. La oss stå sammen i arbeidet for å redde dem. Jeg vil søke å nå dem med evangeliet. Jeg vil fortelle dem om en Frelser som kom her for å søke det fortapte, som døde en pinefull død på korset, for at deres synder kunne bli utslettet i hans dyrebare blod. Fines der noen kraft i fritenkeriet, så la også Deres medlemmer gå inn i dette praktiske arbeid. Rekk disse ulykkelige, som er nedsunket i last og elendighet, en hjelpende hånd! Når så alle disse er reddet, og har omvendt seg til et rent liv, så kan vi kanskje få tid til å diskutere.

Deres benådede D. L. Moody.

Åndelig vekst i nåden.

«I alle måter vokse opp til ham som er hodet, Kristus.» Efes. 4, 15.

Mange kristne forblir sammenkrøpne og dvergaktige i det åndelige, således at de år for år blir stående på samme sted. — Man ser ikke hos dem noe tegn til vekst og framgang i kristelig dyd og tenkemåte. De lever vel, men de «vokser ikke i alle måter opp til ham». Men bør vi være tilfreds med å stå der som den lille spire, når det er muligheter for å utvikles til aks, ja — endog til å nå fram til «fullt korn i akset?» Mark. 4, 28. Burde vi slå oss til ro med å tro på Kristus og si: «Med meg er det ingen fare,» og ikke strebe etter å få en rikere erfaring av den fylde som fins i ham? Det burde ikke være således. Vi bør som gode kjøpmenn på det himmelske marked legge vinn på å bli fulle av Jesu Kristi kunnskap. Det er nok meget braa å skytte andres vingårder, men vi må fram for alt ikke forsømme vår egen framgang og vekst. Hvorfor skulle det alltid være vinter i vårt eget hjerte? Vi må ta tid til å så, of vi skal vente en rik høst. Ønsker vi å modnes i nåden, må vi leve nær Jesus, for hans ansikt, og modnes under hans velbehags solskinn. Vi må underholde en stadig hjerteomgang med ham. Det går ikke an lenger å se hans ansikt blott på avstand, men vi bør komme nær til ham som Johannes og legge vårt hode opp til hans bryst. Da skal vi sikkert og naturlig vokse i hellighet, tro og håp, — ja, — i all dyrebare nådegaver. Nær deg med ordet, be meget og arbeid for Herren, og Gud sørger for veksten. Det er også en vekst nedat som kan uttrykkes i et vers av Th. Monod:

Jeg et alt og intet du,
Noe jeg og noe du.
Litet jeg og mye du.
Intet jeg og allting du.

Spurgeon.

Lys taler ikke, men de lyser. Måtte også din kristendom lyse fram av dine gjerninger.

Spurgeon.

Det sverdet som ikke brukes, rustet. De åndelige gaver som ikke benyttes, blir tatt fra oss. Bohde.

Hans Nilsen Hauges siste brev.

I Fræna, Nordmøre, har de et brev av Hans Nilsen Hauge, 26 dager før han døde, — det er muligens siste offentlige brev fra Hauge. Han skriver om endel indre forhold blant vennene:

Jeg har hørt at noen der nord ligger i splidaktighet, idet jeg selv har erfart det. O du usalige splid som utelukker kjærligheten, som medfører den elendighet at Guds barn åndelig dreper hverandre. Hva må årsaken være dertil? Hovmod og gjerrighet, den derav flytende hat og uenighet. O tenk på den konge som hadde femti sønner, ba dem ta hver sin piske, bote og binde dem sammen. Ingen av de femti sønner kunne bryte denne bunt av pisker men da de løste de mfra hverandre da slet hver sin lett. Så umulig kan I ødelegges, holder I eder sammen, men blir I splidaktige ødes I lett som hver sin piske, sa kongen.

Så går det eder. O, vær villige til å tjene og søk først å forlikes med eders brødre. Vær villige derimot å tjene ei kun eders frender. Skulle da en bror eller søster enten forsetlig stifte ufred eller ikke tilgi, så hold sådan for ugudelig. (Matteus 18). Vær kjærligsinnnet og glom ikke å gjøre vel, det formaner eders svake, men innerlig lengselfulle bror. Ønsker eder salig nåde som måtte tilta.

Brattveit dt. 3. mars 1824.

Hans N. S. Hauge.

Ord fra Gud.

«Kom, la oss juble for Herren, la oss rope med fryd for vår frelses klippe! La oss trede fram for hans åsyn med pris, la oss juble for ham med salmer! For Herren er en stor Gud og en stor konge over alle guder, han som har jordens dyp i sin hånd og fjellenes høyder i eie, han som eier havet, for han har skapt det, og hans hender har gjort det tørre land.

Kom, la oss kaste oss ned og bøye kne, la oss knele for Herrens, vår skapers åsyn! For han er vår Gud, og vi er det folk han før, og den hjord hans hånd leder. Ville I dog i dag høre hans røst! (Salm. 95, 1—7).

A lite på Guds nåde og likevel leve i synden, er som å bygge sitt hus på isen og tro at solen skal gjøre grunnen sikker.

En som arbeider for Gud er mere verdifull enn mange som sitter hei-me og bare tenker på ham.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Ut kommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Noen av de siste tiders tegn.

Noen skal falle fra troen. 1. Tim.

4, 1.

Noen skal fornekte sin tro. 1.

Tim. 5, 8.

Noen skal fare vill fra troen. 1.

Tim. 6, 10.

Noen skal nedbryte troen hos andre. 2. Tim. 2, 18.

Noen skal stå rede når Jesus kommer. Hebr. 9, 28.

Noen skal bli friet fra vreden. 1.

Tes. 1, 10.

Noen skal rykkes opp. 1. Tes.

4, 17.

Våk og be for at I kan bli i den rette stillingen.

Fra Island.

Den 12. april feiret de på Island 400 års jubileum for den første islandske bibeloversettelse. Denne bibeloversettelsen var den første bok som ble trykt på Island. —

Ellers har den islandske kirke under krigen vært isolert fra forbindelsen med andre kirker.

2000 misjonærer reist heim.

En svensk misjonær som er vendt heim fra Kina, forteller at utenlandske misjonærer, navnlig de amerikanske, er reist bort fra landet. Siden krigens utbrudd er 2000 av de 6000 reist bort.

Luthers gavmildhet.

Uegennyttighet var et framtrekkende trekk i Luthers liv. Opphøyd over alle egenkjerlige hensyn overløst han denne verdens ære og fordeler til dem som fant behag i dem. Hans fattigdom kom ikke av at han manglet anledning til å erhverve seg rikdommer; for få menn har hatt i sin makt lettere å kunne bli rik. Kurfyrsten av Sachsen ville gi ham ei gruve, men dette tilbudet avslo han edelmødig. «Jeg vil ikke,» sa han, «gi djevelen, som er herre over de underjordiske skattene dine, anledning til å friste meg.»

Luthers fiender var ikke uvitende om hans forakt for gull. Da eu av pavene spurte en viss kardinal hvorfor de ikke stoppet munnen på ham med penger, svarte han: «Det bestet bryr seg ikke om penger.»

Man kan tenke seg at en slik manns gavmildhet ofte oversteg hans evner. Da en fattig student en gang fortalte ham om sin fattigdom, ba han kona si om en sum penger. Og da hun gjorde ham kjent med at de ingen penger hadde igjen, tok han et verdifullt sølvbeleg som stod i nærheten, trykket det sammen i hånden, gav studenten det og bad ham selge det hos en sølvsmed og beholde pengene til å skaffe seg det han trengte.

I en av epistlene sine sier Luther: «Jeg har mottatt 100 gullgylden av Taubenheim og 50 av Schertus, så jeg begynner å frykte for at Gud vil belønne meg her på jorden. Men jeg har protestert mot å lykksaliggjøres på denne måten. Hva skal jeg med så mange penger? Jeg gav det halve til Priorus og gjorde mannen glad!»

(Fra det danske «Båndet.»)

Menighetens viktigste oppgave på jorden.

Misjonen er menighetens viktigste oppgave på jorden. Jesu siste ord lærer oss dette. Han er hodet, og han har gjort seg avhengig av sitt legeme og sine lemmer, uten hvilke han ikke kan utføre sitt verk. (1. Kor. 12, 21). Skulle jeg ikke da som et lem på Kristi legeme, som et medlem av menigheten, gi meg selv til å delta i dette arbeid, så målet kan nåes?

Misjonen er Norges største åndelige aktivum

Det norske Misjonsselskaps store årlige kvinnestevne ble holdt i Oslo i helgen. Om formiddagen var det gudstjeneste i Vår Frelses kirke som var overfylt. Professor dr. Hallesby preket og domprost Hygen forrettet altertjenesten og intimeret. Professorens preken over dagens evangelium formet seg for en stor del som en varm hyldest til misjonen og en sterk appell til fortsatt arbeid for misjonens store sak.

Professoren begynte med å skildre den situasjon disiplene var kommet i etter at deres herre var tatt fra dem, en situasjon som var preget av alvor og frykt. Men da så Jesus åpenbarte seg for disiplene, ble de igjen glade og trygge. Nå kunne det komme hva det ville, de fryktet ikke. Og slik er det med Jesu disipler til alle tider. For nå som dengang vil Jesus følge sine venner. Og vi eier ingen høyere og renere glede enn den vi føler når Jesus Kristus besøker vår fattige sjel og vi får kjenne den kraft han har å gi.

Ved teksten idag, fortsatte professor Hallesby bl. a., står vi ved misjonens vugge. Disiplene ble den dag ferdig med sin utdannelse og de fikk sin ordre: Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen! De skulle begynne i Jerusalem, men utenom Jødeland lå hedningeverdenen samlet i et eneste stort rike, — det mektige rike, den mektigste kultur og det rikeste åndsliv som verden ennå har sett.

Var det under disse forhold ikke en ironi å sende ut disse 11? Nei, på ingen måte, — for det står at Jesus åndet på dem. Og misjonens dypeste hemmelighet ligger nettopp i det at de er utrustet av misjonens herre. Selv er de feilende og tvilende mennesker, men Gud har gitt dem den hellige Ånd. Og dette er grunnen til misjonens mektige seiersgang.

Videre omtalte professor Hallesby hvordan evangeliet fra Palestina ble brakt videre fra land til land inntil den endelig kom til Norge. Og fra Norge har så våre misjonærer båret det videre til Zulu, Madagaskar, India, China og Sudan. Vi lever i det hele i en streng tid.

(Forts. side 64.)

Misjonsarbeidet er helligere og herligere enn du aner. Det ligger mer vilsignelse i det enn du merker. Ditt åndelige liv er mer avhengig av det enn du kan forstå.

Andrew Murray.

Br. O.
brev bl
Herren
der oss at
oss. Når
dog Herre
ham for
Møtene
vinteren h
så vært
Tre sjeler
Siste søn
mann over
ren vil si
heimsted.
kommet
Befolkn
påvirket,
overgivels
Det har
skere og
evangeliet
som er ut
er de fles
reiser da
Godt er
være i H

På f
Lørdag
møte hos
Varteig.
velsignet
gård og
det angre
noen av v
fra indr
falt og ti
lig å få s
slik at de
le i tung
Søsteren
ikke er v
skrekket
med. Sl
sjeler nå
Søndag
na som
dervisnin
stund. E
de formid
dag begy
stene. M
vært en u
fellesmot
og Helle

SPREDTE FELTER

Breivikbotn.

Br. O. Gamst skriver i et privatbrev bl. a.:

Herren er forunderlig og det gleder oss at dere fremdeles husker på oss. Når det ser vanskeligst ut er dog Herren alltid trofast. Ære være ham for det.

Møtene har vært meget gode hele vinteren her på stedet. Det har også vært bra med folk på møtene. Tre sjeler har bøyd seg for Herren. Siste søndag kom en staut eldre mann over på Herrens side. Herren vil sikkert benytte ham på sitt heimsted. Ingen av dem som er kommet med er herfra stedet.

Befolkningen her kan være meget påvirket, men det blir ikke noen overgivelse.

Det har vært mange tilreisende fiskere og en stor skare har hørt evangeliet. Vårt håp er da at ordet som er utsådd skal bære frukt. Nå er de fleste av fiskerne reist og jeg reiser da bort om et par dager.

Godt er det at under alt får vi være i Herrens hånd. Bed for oss!

På farten.

Lørdag 10. mai hadde vi et godt møte hos Arnt og Tilda Gresløs, Varteig. Det var som Herren særlig velsignet oss den kvelden. Br. Westgård og undertegnede syklet dit og det angret vi ikke på. Det var bare noen av vennene samlet og en søster fra indremisjon. Den Hellig-Ånd falt og til tider var det nesten umulig å få sagt noe. Strømmen stod på slik at det naturlige utløp ble å «tale i tunger og høylyt prise Gud.» Søsteren fra indremisjon, som jo ikke er vant til slik ble hverken forskrekket eller nervøs, men frydet seg med. Slik blir det for oppriktige sjeler når ånden faller.

Søndag var så overhøring av barne som hadde gått til religionsundervisningen. Det ble en riktig feststund. Br. Eik og hustru deltok både formiddag og ettermiddag. Mandag begynte fellesmøter med baptistene. Meningen var at det skulle vært en ungdomsuke, men så ble det fellesmøter isteden. Brødrene Eik og Helleland talte.

Det var mindre søkning enn ventet, men Gud ga brødrene alværlige og ransakende budskaper. Flere søkte inn til Gud og ønsket kraft til liv og tjeneste. Møtene holdtes vekselvis i Tabernaklet og Misjonshuset.

Lørdag besøkte jeg br. O. Karlsen i Skjeberg. Vi tenkte å hatt møte i en annen kant av bygda, men broderen vi skulle hatt møte hos var plutselig blitt sjuk og måtte på sjukehuset i Sarpsborg. Vi hadde en riktig god stund hos br. Karlsen. Hans svigerinne, sønn og en ung broder, Godtvald Gundersen hette han visst, var der. Vi spiste tilkvelsder og hadde et godt bønnemøte.

Br. Karlsen har vært heime på grunn av gikt i vinter, men sto nå ferdig til å dra ut en liten tur. Han skulle til Fredrikstad.

Søndag 11. mai var det møte hos ham i anledning at hans yngste datter var ferdig med religionsundervisningen og mange venner var møtt fram. Det var venner fra Sarpsborg, Halden, Fredrikstad og Skjeberg. Gud var nær og det var et underbart samvær, sa de som deltok. Det var hans yngste barn og nå har han dem alle over den skolepliktige alder. Herren har hjulpet vennene og alle hans barn er kjekke og steller seg bra. Det er store ting. Mere verd enn penger. Flere av dem er frelste og døpte i vann og And. Gud være takk!

Onsdag var jeg i «Filadelfia» Sarpsborg, og hadde en bibeltime. Det var åpent å lese Guds ord.

Br. Axel Nilssen, som er forstander, er en grei og Gudfryktig bror. De har en staut flokk ungdom og eldre.

Tirsdag 20. mai deltok jeg i et friluftsmøte på Nabbetorp ved Fredrikstad. Mange ufrelste ungdommer var samlet og lyttet til de forskjellige vitnesbyrd. Br. Thorleif Karlsen viste seg som en god friluftsmøteleder og musikken sang flere sanger til velsignelse. Uten musikk er det vanskelig å samle ungdom til slike møter, men her har forsamlingenes musikkrefter et ypperlig virkefelt.

Vi burde mere ta i bruk de ypperlige anledninger sommeren gir oss til å nå de mange som ellers ikke kommer under ordets horelse.

G. I.

Fra Storstinnes i Balsfjord

skriver br. Henrik Eilertsen bl. annet:

Storsteinnes i Balsfjord,
11—5—1941.

Begynner man først å slutte med brevskrivning blir man nok verre og verre. Imidlertid lever vi med Guds nåde vel. Herren hjelper gjennom alt. Kommer nettopp heim fra en evangelietur og det er meningen å ta ut på ny når veiene tørker mere. Enda er det full vinter her oppe, men det blir vel sommer også her.

Det skrives fra tid til annen om åpne dører heroppe og det er meget mulig at det for enkelte fortøner seg slik. Mitt syn er dog ikke så lyst på stillingen. Det vil si: Lengselen etter å høre Guds ord er tilstede hos mange, men anledningene til å samles er dessverre avskåret i stor utstrekning. Slik er det imidlertid i Troms innland. Ute ved kysten er det selvsagt bedre. Imidlertid håper jeg å kunne ta meg fram med sykkel, som jo blir det beste og eneste framkomstmiddel. Det skal åpnes bilrute helt fram til Kirkenes i sommer; men akk, det er ikke for en fattig «læsar.»

Allikevel vil det ha stor betydning for landsdelen og vel også for Herrens pilegrimer iblant.

Broderhilsen.

H. Eilertsen.

Fra Skiptvet.

I Øvre Skiptvet har de hatt besøk av flere predikende brødre på vårparten. Bl. andre kan i farten huskes: Rolf Westlie, Ledang og Rolf Antonsen fra Fredrikstad. De har fått be til Gud med frelsessøkende sjeler. Br. Rolf Antonsen har virket der i lengere tid og også i Vidnesdalen.

I Vidnesdalen har de samlet mange folk til møtene i sommer og flere har overgitt seg til Gud. Det er en br. Gran som har virket der.

I Svæe bedehus har Ragnvald Johnsen fra Fredrikstad og Arthur Jensen fra Halden virket.

Fra Rossfjord.

Fra Rossfjord meldes om at sjeler blir frelst og Guds barn er blitt fornyet. Det er god søkning til møtene. Br. Trygve Lie blir bruk til stor velsignelse, meldes det. Sammen med br. Solli og brødre arbeider han for Gud og Herren gir nåde.

Skyene kom med svar.

Den engelske kirurg, professor A. Rendle Short fra Bristol, talte på et møte i Oslo om «Bønn — besvart og ubesvart», og begynte med å fortelle følgende vidunderlige tildragelse fra Kina:

«Jeg har en venn som har vært misjonær. I mange år arbeidet han i en provins i Sentral-Kina. I mars 1914 var det én stor hungernød der, — over et distrikt på hundrer av mil. Det vokste nok korn på markene, men det var seks måneder igjen til høsten. De kristne kom til misjonæren og sa: «Hva skal vi gjøre?» Misjonæren svarte: «Jeg vet ingen annen råd enn å be sammen og vente på Herren». Og det gjorde de. Men mens man bad, syntes han det var umulig å begripe hvorledes hjelpen skulle kunne komme. Allikevel ba de, og den tredje kvelden sa de kristne: «Kom og se på himmelen! Det er en stor sky, og den ser så underlig ut». Skyen kom, drevet fram av nordenvinden, og la etter seg et slags mørkt korn, og det var en slik mengde av det, at de fikk akkurat nok til å livberge seg med til høsten kom. Misjonæren tok med seg en flaske med det mørke kornet, et kornslag som ikke ble dyrket der i provinsen.

Flere år etter fortalte han dette i California. En læge som var tilstede, kunne da fortelle, at han dengang var 100 mil lenger nord. Og så han så skyen, men der slapp den ned — ikke korn, men små trebiter. Kornet var blitt dyrket langt nord i Mongolia og var blitt samlet opp i store lagere. Men en storm kom og tok med seg både kornet og husene som det var lagret i. Treet var tyngst og falt først ned, men kornet ble båret lenger mot syd — der hungersnøden rådde».

Så la oss fortsette å be, og sette vår lit til den allmektige Gud!

«Han gjør vinder til sine engler».

«Fiskerens Venn».

En bibelsk menighet.

Av. O. J. ØIE.

Mange troende synes å være i uklarerhet angående skriftens lære om menigheten. Noen slår seg til ro med en verdenskirke styret av staten eller med en folkekirke som hovedsakelig består av ugudelige, mens andre har drevet ut i et åndelig anarki. Men ingen kan for et øyeblikk tro at dette er i harmoni med Guds ord. Heller ikke er det rett å mene at man kan stå fritt i dette spørsmål og ordne seg som man selv finner for godt, ti Herrens ord bør være vår rettesnor i alle ting.

Andre er der som ser sannheten, men som ikke finner det nødvendig å adlyde den. De mener at de kan være like så gode kristne, selv om de forakter Guds menighet og står på avstand fra den. Dette kan vi selvfølgelig ikke være enig med. Vi tror at det er både en plikt og et privilegium å tilhøre en bibelsk menighet, og det av flere grunner.

Først bør du tilhøre en bibelsk menighet for å være lydige mot Gud. Herren har så tydelig framstillet denne sak i den hellige skrift, at ingen oppriktig bibelleser kan komme forbi den. Ikke mindre enn 115 ganger finnes ordet «menighet» i de nye testamentes grunntekst, og allerminst 92 ganger brukes det om den lokale menighet. Se bare Ap. gj. 8, 1; 13, 1; 14, 23; 15, 41; Gal. 1, 1—3; 1. Kor. 1, 1—2; 2. Kor. 8, 1—3; 1. Tes. 1, 1; Jak. 5, 14—15; Ap. 2—3 o. s. v.

En lære som er så vel stadfestet i Bibelen, kan man ikke forkaste uten å være ulydig mot Gud. Men hele Bibelen lærer jo — og all menneskelig erfaring stadfester det — at lydighet fører til velsignelse. For å være lydige mot Gud i alle ting, må du også være medlem av Guds menighet, hvis der er anledning til det.

For det annet bør du tilhøre en bibelsk menighet for å ha et åndelig heim. Alle tenkende mennesker er enige om at et godt heim har en ubeskrivelig stor betydning både for barna og for de voksne. Det bevarer oss fra mange moralske farer, det bidrar til å oppdra oss til nyttige mennesker og det fyller livet med sann lykke. Vårt åndelige heim

— Guds menighet — har akkurat den samme innflytelse på oss. Det religiøse omstreiferliv virker demot demoraliserende, idet man som oftest både blir prinsipplos og ansvarslos.

Men heimen forplikter. Hvis det skal bli hva det bør være, må hvert medlem fylle sin rette plass. All utroskap, trettekjærlighet, klandresjuka og egoisme må være banlyst. Derimot må man legge vekt på troskap, kjærlighet, overbærenhet og selvpoffrelse. Den sanne søskenkjærlighet må råde, og da vil heimen bli fylt av solskinn. Et sådant heim er det beste sted på jorden og et forbillende på himmelen. Det samme kan sies om et godt åndelig heim. Og et sådant sted behøver enhver troende.

For det tredje bør du tilhøre en bibelsk menighet for å kunne være til størst mulig nytte for Guds sak. En armés styrke beror på dens samhold, dens dyktige ledelse og soldatens tapperhet. Spredt fektning kan ikke utrette det som en samlet hær kan klare, og derfor gjelder det å stå samlet om enhver stor sak. Solidaritetsfølelsen gjør seg også sterkt gjeldende på alle områder blant denne verdens barn. Det er bare enkelte troende som synes å være blinde overfor den selvnlysende sannhet at samhold gir styrke. Oppgavene er mange og store på det åndelige område. Man skal forkynne Guds frelse for sine medmennesker, man skal omskape samfunnslivet etter kristelige prinsipper, og man skal bringe evangeliet utad til hedningeverden. Og alene ved at hver enkelt troende står solidarisk med sine brødre og søstre og fyller sin plass med troskap, kan disse oppgaver løses på en noenlunde tilfredsstillende måte. Slutt deg derfor til Guds menighet, troende leser, så kommer du inn på bibelsk grunn, får deg et åndelig heim og blir til større nytte for Guds sak!

Hva er da kjennetegnene på en bibelsk menighet?

1. Den må bestå av troende medlemmer og danne et åndelig broderskap. Ap. gj. 2, 47; Rom. 1, 8; 1. Kor. -, 4—9; Gal. 3, 26; Ef. 1, 15—

19; Fil. 1, 1; 2—4.

2. Medlemmet vet med Kri. 3—5; 1. Kor. 4, 5; Kol. 2,

3. Den er selvstyrende staten og helligdighet og ha Ef. 1, 22; A. 8, 18—19.

4. Som til forstander og gj. 6, 1—6;

5. Den er Bibelens forverd, Ap. gj. 6, 1; Matt. 18, 15

7. Den er som er en bader hans vining i verden Rom. 12, 4—

Det

Det er ikke kjærlighet for min egenkjæreste kan legemlige møye. Jeg kan undervisning besøke og besjuk og behan er hun osv. Men du kan fordra

«Det er ikke til sittium som fred. Det inneholder er fullt ved Jesus kom syndere.»

En gammel det var som Han svarte Det er sinnttraff.

Når Gud tilgir

Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke mere ihu.
Es. 43, 25.

Så meget som Gud er større enn oss mennesker i makt og herlighet er han også større og annerledes enn oss når han tilgir.

Om noen har begått en urett mot oss forlanger vi som regel at synderen skal angre, ydmyke seg for oss og helst under tårer love aldri å gjøre det mer. Så tilgir vi — på vår vis. Vi forlater ingen deres skyld uten et visst vederlag. Vi må forsones. Grunnen for vår tilgivelse ligger således i synderens anger og løfter om bedring.

Det er *ikke* slik når Gud tilgir.

Vi skal ikke forsones Gud. Han er forsonet. Grunnen for *hans* tilgivelse ligger derfor ikke hos meg, men hos ham. Jeg utsletter dine misgjerninger *for min skyld*, sier han.

Når Gud tilgir ser han slett ikke hen til hva jeg er og har gjort. Han ser bare hen til det han selv er og har gjort i mitt sted.

Av dette skjønner jeg at det ikke er jeg som ved mine tårer og gode forsetter skal gjøre nådig. For han er nådig. Om jeg kunne framvise for Gud noen fullkomne gjerninger — hva jeg aldeles ikke kan — så ville ikke det kunne øke hans barmhjertighet. For den *har* ingen ende. Og om jeg framviser for Gud alt hva jeg har av syndig og ondt, så kan heller ikke det dempe eller slukke hans barmhjertighet. For selv den største av alle syndere fikk høre av Guds munn: Min nåde er deg nok!

Når Gud tilgir er det for ham som om synden aldri var gjort. Han glømmer den, sier han. Den er slettet ut fra Guds bevissthet. Visstnok har den satt dype og såre spor i *mitt* sinn. Men Himlen over meg er like ren og klar.

Derfor kan det ikke være Gud som minner meg om de synder jeg en gang har erkjent og bekjent for ham. Og når jeg vet dette, da kan jeg vel være bedrøvet over meg selv, kjenne meg uverdigg og angst — jeg er *dog* glad og salig i Gud. Jeg er som den der intet har og dog eier jeg alt.

Men er det slik når Gud tilgir, da

behøver jeg heller ikke å være redd for at han skal bli trett av meg og til slutt forkaste meg på grunn av min skrøpeligheit.

Om noen synder mot oss — og synder *ofte* — vil vi etter hvert miste tilliten til og aktelsen for vedkommende, selv om vi bærer over med ham. Vi vil til sist intet kunne betro den som svikter og faller.

Men ikke så når Gud tilgir.

Er min synd bekjent og utslettet, så har jeg dermed like stor tillit og aktelse hos Gud som den der aldri har gjort en eneste synd.

Derfor kan jeg også med frimodighet be ham bruke meg. Han vil gjerne betro meg sine gaver — uten å bebreide og uten onde ord. For Gud bruker ingen *på grunn av* det de er. Han bruker alle *på tross av* det de er.

Salig er det menneske som hviler i denne nåde. Ja, salig er det menneske som Herren ikke tilregner misgjerning og i hvis ånd der ikke er svik. Salm. 32, 2.

Egil Aarvik.

i «For Gammel og Ung».

Tal høyt og tydelig!

For en del år siden satte jeg en lapp på talerstolen i Soar. Den var festet til brettet der taleren legger sin bibel, og på den sto det: *Tal høyt og tydelig!* Vi hadde hatt noen talere som vi eldre slett ikke hørte såpass godt at vi fikk tak i sammenhengen. Flere av de gamle kom til meg og bad meg forsøke å få rettet på dette. Derfor satte jeg lappen på talerstolen. Under en vekselstid ble lappen fjernet, fordi den da var overflødig, predikanten som sto i vekkelsen talte høyt og tydelig nok. Men nå har vi igjen vært ute for det samme. Så kom jeg på den tanken gjennom dette blad å nå til alle predikanter med denne bønn: *Gløim ikke oss gamle! Tal høyt og tydelig!*

«Rydningssmannen».

Vi er ikke her for å dømme våre medmennesker, men for å hjelpe dem.

Når du ber da la heller hjertet være uten ord enn ordet uten hjerte.

19; Fil. 1, 1; Kol. 1, 3—4; 1. Tes. 1, 2—4.

2. Medlemmene må være begre-
vet med Kristus i dåpen. Rom. 6,
3—5; 1. Kor. 12, 13; Gal. 3, 27; Ef.
4, 5; Kol. 2, 12.

3. Den må være selvstendig og
selvstyrende, så den er adskilt fra
staten og fra all biskopelig myn-
dighet og har Kristus som sitt hode.
Ef. 1, 22; Ap. gj. 1, 15—26; 2. Kor.
8, 18—19.

4. Som tjenestemenn må den ha
forstander og menighetstjenere. Ap.
gj. 6, 1—6; Fil. 1, 1; 1. Tim. 3.

5. Den må holde trolig fast på
Bibelsens forskrift om dåp og natt-
verd, Ap. gj. 2, 42; 1. Kor. 11.

6. Den må øve menighetstukt.
Matt. 18, 15—17; 1. Kor. 5.

7. Den må være Kristi legeme,
som er en bolig for hans ånd, adly-
der hans vilje og utføre hans gjern-
ing i verden. 1. Kor. 12, 12—27;
Rom. 12, 4—5.

(«Banneret».)

Det vanskeligste.

Det er ikke det dårligste bevis på
kjærlighet til næsten, at jeg slipper
min egenkjærlige innbildning. Min
næste kan jeg vel tjene med mine
legemlige goder, med arbeid og
møye. Jeg kan også hjelpe ham med
undervisning og forbønn. Jeg kan
besøke og trøste ham, når han er
sjuk og bedrøvet, gi ham mat, når
han er hungrig, se til ham i fengsel
osv. Men det største er dog, om jeg
kan fordra min næstes svakheter.

Martin Luther.

«Det er bare én bok man kan tryk-
ke til sitt hjerte, bare ett evange-
llium som kan gi den søkende sjel
fred. Det er den hellige bok som
inneholder det troverdige ord som
er fullt verdt å motta, at Kristus
Jesus kom til verden for å frelse
syndere.» Sir Monier Williams.

En gammel mann ble spurt hva
det var som gjorde ham mest urolig.
Han svarte:

Det er slike hendinger som aldri
inntraff.

Misjonen er Norges største åndelige aktivum.

(Forts. fra side 60).

og vi har meget å gjøre opp for. Skandinavia var verdens fredeligste hjørne, og Norge var et av de lykkeligste land både sosialt, moralsk og religiøst. Men måler jeg med Guds mål, ser jeg at Norge hadde syndet og at straffen måtte komme. Jeg er imidlertid ikke redd for Guds straff, — for Gud straffer i nåde.

Men vi har også store aktivaposter når vi ser på stilingen idag og blant disse er den norske hedningemisjon. Ja, misjonen er det største åndelige aktivum som Norge eier idag.

Vi har fått misjonen i arv fra våre fedre. Det kostet dem meget å gi oss den, men derfor er den også en mektig og krevende oppgave for oss. Gud har slått dørene opp som aldri før. Idag er der i det indre av Asia noen få land som politisk er stengt for misjonsarbeidet, — ellers ligger hele verden åpen. Og hedningene står der ikke bare passivt og venter, de roper på oss at vi må komme til dem med evangeliet.

(«Dagen»).

En hilsen.

Vedlagt kr. 4.50 som er kontingent for året 1941.

Hilsen til alle «Misjons-Røsten»s lesere med Salm. 9, 10—12.

Med søstehilsen,

Thea Larsen.

En hilsen.

Idet jeg sender kontingenten for et år, skal jeg få lov å bringe min varmeste hilsen til alle «Røsten»s lesere. Vår lille venneflokk her i Balsfjord lever av Guds store nåde i forventningen om at Kristus kommer snart. Vi har dessverre ikke fått hatt offentlige møter på vårt kjære «Betel», da det et helt år har vært opptatt. Håper nå snart at Gud vil ordne det således at vi får ta det i bruk igjen. Vi har dog i vinterens løp hatt lynbesøk av br. Sollie, br. Riisvik, br. Søren Ingebretsen og br. Lyngmo samt søstrene Bern-tine Salhus og Anny Løiknes.

Som stillingen er, er det en sann oppbyggelse bare å få se hverandre. Forøvrig merker vi godt, at vi er båren fram på forbønnens armer av våre kjære søskende, og vil således avslutte min hilsen med bønn om at

dere fremdeles vil ihukomme oss i deres bønner. Hilsen med Hebr. 6, 16—20.

Storstinnes, Balsfjord 17. mai 41.

Josefina Tollefsen.

Kvitteringer.

Karl M. Olsen, Risvik. Sender hermed kvittering for innkomne midler til evang. Karl M. Olsen Risvik:

Thora Wetlesen, Grimstad	kr. 10.00
Marie Andersen, Grimstad	» 10.00
M. Andersen, Grimstad	» 10.00
En broder, ubenevnt	» 50.00
Fra 5 misjonsvenner ved Helga Hartviksen, Nesodden	» 30.00
En søster, ubenevnt	» 30.00
En broder, ubenevnt	» 10.00
En broder, ubenevnt	» 10.00

På br. Risviks vegne bringes hermed alle givere en hjertelig takk! Gud signe dere rikelig igjen som er med i forbønn og offer. Gud elsker en glad giver!

Broderhilsen med 1. Kor. 15, 58.

Oskar Moen, (kass.).

„Misjons-Røstens“ kommisjonærer:

Askim: Astrid Kløverud, Høgmo.

Arendal: K. Iversen.

Bergen: Lydia Johannessen, Skostredet 9 B.

Breivikbotn: og på reiser: O. Gamst.

Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.

Drammen: Rackel Syvertsen, Åsveien 19, Danvik.

Fredrikstad: Trygve Lie.

Haugesund: Bolette Alfsen.

Holmestrand: Dagny Sjuve.

Kistrand, Porsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.

Mandal: Tønnes Lundevik, Solvang.

Moss: Kristian Bye.

Mosterhamn: Chr. Størksen jr.

Mjøndalen: Arnt Gundersen.

Oslo: Arnt Andersen, Toftesgt. 41.

Rygge: Johan Gundersen.

Storsteinnes, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik Eilertsen.

Slemmestad: Joh. O. Johnsen.

Sætre, Hurum: Inger Fagerli.

Tofte, Hurum: M. Roås.

Tjømpø: P. Johansen, Mågerøy.

Volda, Sunnmør: M. Støve.

V. Gran og på reiser: Evang. Helmer Moger.

Bladet kan bestilles og kontingent betales til ovenstående kommisjonærer.

Frie arbeidere i Nord-Norge.

Dorthea Klem, Børselv.

Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

Enok Wangberg:

Jul. O. Lind, Moss.

Thora Trolleshei:

Møller Flesseland, Spangereid.

Oskar Gamst, Breivikbotn.

Henrik Eilertsen, Storsteinnes, Balsfjord.

Demanda Eilertsen, Breivikbotn.

Andreas Mathisen, V. Jakobselv.

Kristian Skipperud, Kistrand, Porsangerfjord.

L. Lyngmo, Strømmen, Rossfjord.

Didrik T. Sollie, Rossfjord.

Einar Fossmo, Brøstadbøtn, via Harstad.

Astrid Schie, Kjøllefjord.

Ingerid Ødegård, Kjøllefjord.

Hulda Wangberg, Tromsdalen, Tromsø.

Maria og Sigurd Breimoen.

Komagfjord, Alta.

Einar Christiansen, Børselv.

Trygve Lie: «Salen», Fredrikstad Ø.

400 år

er det siden Sverige fikk hele Bibelen i sitt eget språk. Det var Gustaf I bibel, «All then Helgha Schriffit på Svensko», oversatt av Olaus Petri og Laurentius Andreae.

For meg er stillinga den, at om eg ikkje trudde på ein allmechtig Gud og på Jesus Kristus som vår redningsmann, ville alt vera ei vonlaus nat og livet utan mål og utan mening. Men i tru på Gud og på Jesus Kristus får me lys både over livet her og etter døden.

I den tru finn me livets løyndomme-fulle kraft.

Den som heilt gjev sitt liv til han som gav sitt liv for oss, han har funne svar på livsgåta og kraft til å gå frimodig gjennom livet, også i dei mest vanskelege tider.

Ludvig Hope.

Et herlig sted

for Guds venners sammenkomst i ferietiden og for konferanser og andre stormøter er

BETHEL, DROTTNINGBORG.

Moderate priser for sluttete selskaper og familier.

1. klasses kjøkken og ekte norsk mat og et reelt personale som vil alle gjesters beste.

Henvendelse til: Hotellvert Joka Bjarko, Hesnes pr. Grimstad. Tlf. Grimstad 116 eller til Storm-Monson, boks 550, Oslo, hvor alle nødvendige opplysninger erholdes.